

як дитяча зброя також вважається шкідливою та загрозовою, навіть коли знаходиться від вуха, на відстані витягнутої руки.

Найнебезпечніші іграшки, які містять є фталати – це хімічні елементи які застосовуються у промисловості. Для малечі небезпечно це тим, що фталати залишаються в організмі дитини і це позначається на роботі видільної системи, травної, ендокринної, захисної системи навіть статевих органів і найголовніше можуть виникнути онкологічні захворювання.

Ці хімічні сполуки потрапляють в організм шляхом, коли людина дихає або проникають через шкіру, а якщо враховуючи той факт, що малеча «пробує на смак» іграшки, то ці речовини потрапляють у внутрішнє середовище через слину. За кордоном такі сполуки вже давно зникли з виробництва, але в нашій країні вони існують, і тому слід проводити спеціальну експертизу. Якщо у іграшці присутній свинець, то він провокує виникнення захворювання головного мозку, недокрив'я, ураження нирок, травних порушень, розклади уваги і координованості рухів, руйнування кісткової тканини.

Отже, безпека поведінки з іграшками – це формування у дитини ставлення до збереження особистого життя, здоров'я шляхом надання теоретичних знань, практичних умінь, навчання у практичних ситуаціях. Тому піклуйтесь про своїх дітей, навіть під час ігор з іграшками і пояснюйте, як правильніше використовувати певну річ.

Список використаних джерел:

1. Аркін Є.А. З історії іграшки // Дошкільне виховання. № 3. 1995. С. 8–15.
2. Батурина Є. Іграшки в сім'ї // Дошкільне виховання. 1997. № 9. С. 82–85.
3. Павлова Л. В. Які іграшки воліють малята? // Дошкільне виховання. 1997. № 12. С. 86–89.

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА ВИРОБНИЦТВА

Половинка Д. С.
м. Полтави

Анотація: Недотримання умов екологічної безпеки призводить до збільшення витрат виробництва. Зокрема, якщо є шкідливе виробництво, зростають відповідні доплати, витрати на виплату пільгових пенсій, компенсації при професійних захворюваннях, травмах на виробництві. Якщо підприємство використовує природні ресурси, то стають платниками збору за спеціальне використання природних ресурсів на основі встановлених нормативів і лімітів, що відноситься до витрат на виробництво. Понаднормове використання оплачується з прибутку. Аналогічна ситуація зі збором за забруднення навколишнього природного середовища, що встановлюється на основі фактичних обсягів викидів і лімітів.

Ключові слова: екологічна безпека, виробництво, суб'єкт господарювання, екологічна документація, техногенне навантаження, екологічний контроль.

Одним із найголовніших заходів забезпечення екологічної безпеки на виробництві є здійснення державного контролю за її дотриманням юридичними та фізичними особами. Реалізація даного контролю здійснюється державою відповідно до Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 року № 1264-ХІІ, через Міністерство екології та природних ресурсів України (Міністерства природи України), його місцеві структурні підрозділи чи державні установи, які знаходяться у його підпорядковані. Відповідно до положень цього закону, будь-які діючі підприємства, установи і організації зобов'язані виконувати основні вимоги екологічної безпеки, які здійснюються шляхом розробки та практичного виконання проектної, нормативно-дозвільної та внутрішньо-регламентної екологічної документації суб'єкта господарювання.

Головним завданням екологічної безпеки виробництва на найближчу перспективу є запобігання збільшенню рівня забруднення та виснаження природних об'єктів. Розв'язання проблем техногенно-екологічної безпеки потребує: здійснення перебудови техногенного середовища, технічного переозброєння виробничого комплексу на основі впровадження новітніх наукових досягнень, енерго- і ресурсозберігаючих технологій, безвідходних та екологічно безпечних технологічних процесів, застосування відновлюваних джерел енергії, розв'язання проблем знешкодження і використання усіх видів відходів; налагодження ефективного екологічного контролю за науково-дослідними роботами із створення об'єктів штучного походження, їх проектуванням, будівництвом та функціонуванням з метою управління техногенними навантаженнями, раціональним використанням природних ресурсів і розміщенням продуктивних сил; проведення класифікації регіонів України за рівнями техногенно-екологічних навантажень, створення карт техногенно-екологічних навантажень; розробки методології визначення ступеня екологічного ризику для довкілля, обумовленого техногенними об'єктами; проведення досліджень з метою створення системи моделей моніторингового контролю за об'єктами спостережень у промисловості, енергетиці, будівництві, транспорті і сільському господарстві.

Виходячи зі світового досвіду та системного аналізу екологічних проблем металургійного комплексу стратегічними напрямками діяльності у цій галузі є комплексна структурна перебудова галузі; підвищення ефективності використання сировинних та енергетичних ресурсів до світового рівня.

У світі є Міжнародна Декларація чистого виробництва (Cleaner Production), Стратегія «Integrated Product Policy (IPP)» (Комплексна політика продукту), метою якої є сприяння розвитку ринку екологічно чистих продуктів. Ця стратегія зосереджується на трьох етапах процесу прийняття рішень, які значною мірою впливають на життєвий цикл продуктів. З цієї позиції екологічна безпека підприємства визначається такими характеристиками: екологізацією виробництва, переходом на виробництво екологічно чистої продукції, застосуванням сучасних екологобезпечних технологій, застосуванням енергоощадних, ресурсощадних, безвідходних технологій, технологій замкнутого циклу; забезпечення відповідності стандартам якості не лише продукції, а й всього виробничого циклу.

Отже, на основі зазначеного вище можна стверджувати, що екологічна безпека підприємства – це, з одного боку, стан захищеності від негативних впливів внутрішнього та зовнішнього середовища, з другого – його здатність швидко усунути загрози, забезпечувати своє функціонування на основі екологоорієнтованих техніко-технологічних та управлінських інновацій, що унеможливають нанесення шкоди навколишньому природному середовищу, життю та здоров'ю людей. Оскільки екологізація виробництва відображає довготермінові цілі розвитку підприємства, екологічну безпеку в системі менеджменту підприємства доцільно розглядати як критерій прийняття стратегічних рішень щодо: забезпечення відповідності усіх аспектів функціонування підприємств вимогам чинного екологічного законодавства та національних і міжнародних екологічних стандартів; забезпечення екологічного оздоровлення та відтворення порушених екосистем; використання екологобезпечних ресурсів та технологій; підготовки фахівців, які приймають екологомотивовані управлінські рішення; використання в системі управління підприємствами екологічного менеджменту; формування ефективної системи інформаційно-аналітичного забезпечення управління екологічною безпекою.

Список використаних джерел:

1. Економічна безпека підприємств, організацій та установ: [В.Л. Ортинський, І.С. Керницький, З.Б. Живко та ін. К. : Правова єдність, 2009. 544 с.
2. Зеркалов Д. В. Екологічна безпека та охорона довкілля [Електронний ресурс]: Монографія /Д. В. Зеркалов. Електронні дані. К. : Основа, 2011. 1 електрон. опт. диск (CD-ROM); 12 см. Систем. вимоги: Pentium; 512 Mb RAM; Windows 98/2000/XP; Acrobat Reader 7.0.
3. Нусінова О.В. Методичні підходи до оцінки рівня екологічної безпеки гірничо-збагачувальних комбінатів. Вісник Хмельницького національного університету. Серія : Економічні науки. 2011. № 6. С. 232-235.